
Maorská princezna

HAVELOCK NORTH, LEDEN 1868

Tom Bold seskočil z koně a starostlivě se sklonil nad krásnou mladou ženou, která jakoby bez života ležela v prachu silnice. Cítil, že dýchá. Pak si teprve všiml krve, kapala jí z rány na paži. Vypadalo to, že na ni někdo zaútočil nožem.

Vzal ji za ramena a opatrně jí zatřásl. Neprobralo ji to.

Tom vzhlédl a všiml si, že ho mezitím obklopila skupina zvědavců. Většinou to byli muži. Někteří se posmívali oblečení té zraněné ženy a vtípkovali o její sukni z třásní. Jeden dokonce vyhrožoval, že se půjde podívat, co nosí pod ní. Jakmile však udělal krok dopředu, strčil ho Tom hrubě zpátky do davu.

„Zavolejte radši konečně doktora!“ křikl, ale nikdo ze zvlounů se ani nehnul. V tom okamžiku se mladá žena začala probírat a Tom Bold najednou hleděl do těch nejkrásnějších hnědých očí, jaké kdy viděl. Kouzlo ovšem vydrželo jen zlomek vteřiny, než na něj z těch krásných očí zableskla čirá zlost. „Okamžitě mě pusťte!“ zakřičela žena anglicky.

„Já vám chci jen pomoci. Ležela jste v bezvědomí na silnici...“

„Určitě patříte k té bandě. Podejte mi ruku!“

Tom tak učinil. Chytila se ho a nechala ho, aby jí pomohl vstát. Vztekla se rozhlédla po povykujícím zástupu.

„Neotesanci,“ sykla opovržlivě. „Můj otec má pravdu.“ Pak si uhladila třásně na sukni, jak to jen šlo, a prodírala se davem pryč.

„Tak si ji chytí!“ pokřikoval na Toma jeden z chlapů. Ostatní se přidali. „Chytí si ji!“ hulákalo jich teď už tučet.

Nebyly to primitivní pobídky chátry, byla to potřeba ospravedlnění, co Toma přimělo jít za ní. Neuvědomoval si totiž žádné provinění, a proto se nehodlal beztretně nechat hanět jako člen nějaké bandy. Ta žena se ovšem mezitím rozeběhla, takže Tomovi nezbylo, než za ní běžet.

Dělilo je už jen nějakých padesát metrů. Vtom kolem Toma procválal jezdec, zastavil u ní a seskočil z koně. Něco na ni křičel, ale Tom nerozuměl, o co jde. Maorka se bránila. Křičela, kopala a plivala kolem sebe. Nepomohlo to. Byl to rozložitý mužský, nedělalo mu potíže ji přemocit. Ve chvíli, kdy k nim Tom doběhl, ji chtěl jako pytel přehodit přes koně.

„Okamžitě ji pusť!“ obořil se na něj Tom.

Ten se jen zakřenil. „Co tě napadá, člověče? Chceš přes hubu?“

Tom zařal pěsti. Lidé jeho sílu často podceňovali.

„Tak ji koukej pustit a pojď si to rozdat.“

Obr se na něj zaraženě podíval. S tím nepočítal. Bezohledně odstrčil mladou ženu, až upadla do prachu.

„Z tebe udělám sekanou!“ zaburácel.

Na Toma ten svalnatec zas tak velký dojem neudělal. Už jako mladík, když v Hamburku čekal na svou loď, totiž v proslulé přístavní čtvrti vyhrál leckterý ilegální boxerský zápas. Tenhle chlap sice vypadal na siláka, ve skutečnosti to však byl jen nepohyblivý masitý knedlík.

Ještě než začali, pokusil se Tomovi vrazit jednu do zubů, ten se však šikovně uhnul a rozmáchl se k ráně, která velikána trefila do horního rtu. To silák nečekal. Chvilku na Toma zíral, trochu překvapeně, trochu vyděšeně.

„Člověče, přece se o tu malou děvku nebudeme hádat. Když o ni stojíš, tak prosím! Ale musíš mi vynahradit její cenu. Zaplatil jsem za ni padesát liber!“

Tom se teď opravdu dopálil.

„Ty sis ji chtěl koupit?“

Obr najednou nasadil podstatně smířlivější tón než zpočátku.

„Co mi zbejvá? Koupil jsem kus země na Havelock North – a kde mám k tomu vzít ženskou?“

Tom chlapa popadl za límec. Byl stejně velký jako on, jen podstatně štíhlejší.

„Nedostatek žen v tomhle koutě světa tě přece neopravňuje si nějakou ukrást! Okamžitě mi řekni, odkud pochází. Já ji tam dopravím zpátky.“

Chlap pokrčil rameny. „Copak já vím! Mně ji nabídli na ulici. Je to taková banda, co unáší ženský a pak je prodává.“

„Jména?“

„Zakroutili by mi krkem!“

„Co je ti milejší? Že s tebou možná zatočí oni anebo že to udělám já zcela určitě, a to teď hned?“

Tom vytáhl z kapsy bundy revolver a namířil ho na farmáře.

„Ne tak zhurta. Jeden se jmenuje Miller, je to uprchlej trestanec z Austrálie. Bydlí v takový špeluňce v Napieru.“

„Kde?“

Chlap Tomovi zdráhavě popsal, kde únosce bydlí. Tom ho pak nechal být.

„Zmiz! A dej si pozor, abych na tebe někde znovu nenatrefil!“

Odcválal tak rychle, až Toma s mladou ženou, která celou scénu pozorovala s neskrývaným obdivem, zahalil oblak prachu.

„Takže vy k nim nepatříte?“ zeptala se Maorka udiveně.

„Ne, já ženy zásadně neloupím!“

„Vy nejste žádný normální pakeha, že?“

Teď se podivil Tom. „Jak to myslíte?“

„Prozradil vás jazyk. Zní jinak než u pakehů, co znám.“

Tom teprve teď pochopil, co tím chtěla říct, a dal se do smíchu. „Slyšíte, že nejsem Angličan, že ano? Já opravdu pocházím odjinud. Z Německa, přesněji řečeno z Falce. Přesto se mě ale dotýká, že jste to tak rychle rozpoznala. Myslel jsem, že jsem na tom za poslední roky dost zapracoval. Ale teď zpátky k vám. Kam vás mám odvézt?“

Žena se zamračila.

„Odvezu vás domů! Copak nemáte radost?“

„Ale ano, mám. Můj otec už mě určitě hledá.“

„Dobrá, tak kam?“

„K Titirangi,“ špitla kráska.

Tom si přivolal koně, pomohl jí do sedla a nasedl za ni. Když projížděli okolo té skupiny mužů, kteří tam pořád ještě stáli a diskutovali, ozvalo se povzbuzující hvízdání. Tom popadl svůj revolver a vystřelil do vzduchu. Okamžitě nastal klid.

Kousek za Napierem ho žena požádala, aby zastavil. Obratně seskočila z koňského hřbetu a řekla: „Odsud už najdu cestu sama.“ Zamávala mu, otočila se a odkráčela.

Tom za ní zaraženě koukal. Nechtěl ji nechat jít dál samotnou. S těmihle mužskými nejsou žerty. Nebyla první maorská dívka, kterou unesli, aby ji jako zboží prodali nějakému farmáři.

„Počkejte! Já vás přece chci jenom chránit!“ To ovšem byla jen polovina pravdy. Ve skutečnosti chtěl jen ještě trochu pobýt v její blízkosti, protože na něj zapůsobila jakýmsi neznámým kouzlem. Jeho zkušenosti se ženami

se dosud omezovaly na děvky. Ještě nikdy se vážně nezamiloval. To souviselo částečně se všeobecným nedostatkem žen na Novém Zélandu, a částečně s tím, že poslední léta strávil tady na tom konci světa jen a jen tvrdou prací. V patnácti letech se vydal do Hamburku. Jeho matka byla jediná osoba, které o tom pověděl. Plakala hořké slzy a dala mu s sebou na cestu peníze a zůvěř.

Tom si teď uvědomil, že ještě nikdy neviděl ženu tak krásnou. Sedět za ní na koni byl nesmírně příjemný pocit. Nefascinoval ho však jen její zevnějšek – velmi mu imponovala síla její osobnosti.

Právě v tomto okamžiku se ovšem jeho nadšení pomalu lámalo v rozladění. Dívka totiž ne a ne se otočit. Přitom nebylo pochyb, že ho slyšela. Vtom se ještě ke všemu rozeběhla.

Běžela velmi rychle, takže Tomovi dalo práci ji dohnat.

„Proč přede mnou utíkáte?“

„Protože chci jít svou cestou. Děkuju vám, že jste mě zachránil před těmi muži. Ale teď jsem volná.“

„Kdo říká, že nejste? Já vás jenom chtěl v pořádku doprovodit domů. Abyste se nestala obětí takového přepadení ještě jednou.“ Jak byl rozpálený, popadl ji za paži.

Její oči blýskaly zlostí. Rozkřikla se na něj: „Pustte mě! O mně nikdy nikdo nebude rozhodovat! Slyšíte? Nikdo! Co si to vy chlapi o sobě myslíte? Že mě provdáte, jak se vám zalíbí? Nebo unesete? Nebo mě budete proti mé vůli chtít chránit?“

Tom ji pustil.

„Co já se o vás vůbec starám? Tak si jděte! Ale jestli těm chlapům ještě jednou padnete do rukou, tak si za to můžete sama. Já vás varoval!“

S těmi slovy se prudce otočil a vrátil se ke koni. Zlostně naskočil a chtěl se rozjet. Vtom si koutkem oka všiml, že se za ním rozeběhla. Napadlo ho, jestli to má ignorovat, ale rozhodl se počkat.

„Já jsem si to rozmyslela,“ řekla tiše, celá bez dechu.

„Tak to máte štěstí, že jsem takový dobrák. Takže vy chcete, abych vás doprovodil k otci?“

Maorka si nervózně hryzala spodní ret. Neřekla nic.

„No tak jak? Pojedeme spolu k Titirangi nebo ne?“

Mladá žena se na něj dívala velkýma tmavýma očima a mlčela. V jejím pohledu bylo cosi úpěnlivého, cosi, čemu Tom ne a ne porozumět. Zlobil se

sám na sebe za to, že jen stěží odolával popudu seskočit z koně a vzít ji do náručí. Proto se jí zeptal o něco hruběji, než zamýšlel: „Ano nebo ne?“

Lekl se, protože její oči najednou podezřele zvlhly. Nahlas vzdychl. „Já se vás nechci dotknout, ale musím říct, že prostě nechápu, co chcete. Jste na mě nějaká moc přelétavá. Nejdřív vás mám odvézt k vašemu otci, pak zase že ne...“

„Máte velký dům?“

„Ano, totiž... můj dům je poměrně velký pro samotného člověka. Ale proč se na to...?“

„Vezměte mě s sebou! Můžu vám pomáhat!“

Tom byl natolik zaskočený, až se zakoktal. „Co..., totiž jak..., jak pomáhat? Umíte..., umíte třeba... vařit?“

„Připravovala jsem s matkou *hangi*, a někdy jsem vařila sladké brambory a zeleninu,“ vyjmenovávala dívka spěšně.

„A co umíte ještě?“

„Lovit, chytat ryby, práť se. Ten chlap, co mě unesl, musel použít nůž, protože si se mnou jinak nevěděl rady. A kdyby mě nezavřeli do té tmavé kůlny, zbabělci jedni, byla bych jim dávno utekla!“

„Já měl na mysli spíš schopnosti hospodyně. Umíte uklízet a šít?“

„Ne, ale z lenovníku vám spletu, co budete chtít!“

Po tváři mu přeběhl úsměv. Ona vůbec neví, jak je strhující, napadlo ho. Pak okamžitě zase zvažněl.

„Pomyšlení, že bych vás vzal s sebou do svého doupěte, je nesmírně lákavé, ale tuším, že váš otec by s tím nesouhlasil. Vždyt jste ještě napůl dítě.“

„Je mi skoro osmnáct!“ odpověděla rozhořčeně. „Jsem dospělá!“

„V tom případě navrhuju, abychom se ho aspoň zeptali, jestli pro mě můžete pracovat!“

„Vy mého otce neznáte. Už jen to, že s někým jedu na jednom koni a mluvím s ním, a že je to pakeha, by bylo dostatečným důvodem, aby mi hrozil zlostí předků.“

„Ale vždyt bych byl s vámi... Jak se vlastně jmenujete, ještě jste mi to neprozradila.“

„Ahorangi... Ne, nehodlám se k naší vsi ani přiblížit. A už vůbec ne ve vašem doprovodu. Otec by mě raději zabil, než by mě nechal s vámi odejít.“

Ahorangi se na něj znovu zadívala těma svýma velkýma očima, a Tomovi bylo jasné, že je ztracený. Splní jakékoli přání. Sám si totiž nic nepřál tou-

žebněji, než aby ho tato žena doprovodila do jeho příliš velkého domu. Aby to nedal najevo, pevně stiskl uzdu koně. Jinak by k ní jediným pohybem skočil a slíbil by jí, že si ji hodlá okamžitě vzít za ženu.

„Můj otec je náčelník. Chtěl mě přinutit ke sňatku. Ten den, co si mě Hehu měl vzít za ženu, se tam přiritila horda chlapů a unesla mě i mou sestru. Odvezli nás na různá místa. Ji chtěli prodat někde na severu...“ Ahorangi se tiše rozvzlykala. Tom tentokrát podlehl popudu ji utěšit. Seskočil z koně, objal ji kolem ramen a přitiskl ji k sobě. Chvilí tam tak stáli v těsném objetí, než se z něj Ahorangi vymanila.

„Už nikdy ji neuvídím. Já nechci zpátky, Hehu je pro mě jako bratr. Přece se nemůžu stát jeho ženou. A pak je tu ještě...“ Ahorangi se zarazila. Pak pokračovala: „Chtěli mi ten den vyrýt do obličeje *moko*.“

„*Moko*? To je vaše tetování?“

Ahorangi přikývla. „Bohužel. Je to v našem kmeni zvykem. Některé kmeny už s tím přestaly, ale můj otec se zalyká pýchou na naše předky. Prý byli u toho, když u našeho pobřeží přistála ta první anglická loď. Jenže já nikdy nestála o to, aby moje hladká pleť dostala jizvy a zhrubla. Ale můj otec trvá na tom, že *moko* musím mít. Jsem jeho prvorozená. Málem ho zvolili králem..., pro něj je nepředstavitelné, že netoužím stejně jako on po těch kresbách, které se nosí viditelně pro všechny, a s pýchou.“

Tom něžně pohladil Ahorangi po hebké tváři.

„Chápu tě. Jsi krásná tak, jaká jsi.“

„Takže mě ochráníš, aby mi nevnutili *moko* a abych se nemusela nikdy vdát?“

Tom ruku odtáhl, jako by se o její tvář spálil. Prudkost, s níž to vyslovila, nepřipouštěla pochyby, že se jí neprotiví toliko svatba s oním Maorem...

„Měli bychom teď jet dál,“ řekl pak a pomohl jí na koně. Zlobil se sám na sebe. Co ho to jen napadlo? Jak si jen mohl pomyslet, že se taková exotická kráska bude chtít stát ženou německého vystěhovalce jen proto, že ji zachránil před nějakým farmářem. Uvažoval, jestli by raději neměl zastavit a přenechat ji osudu. Představa, že bude s touto okouzující osobou žít pod jednou střechou a nebude se jí smět dotknout, ho už teď doháněla k šílenství. Přitom ho vzrušovalo už jen to, že seděla na koni před ním a nechala se od něho držet, aby nespadla. Začínal být mrzutý. Kdyby tušil, jak příjemná byla Ahorangi jeho ruka kolem jejího pasu, byl by nejšťastnějším mužem na světě.

Ahorangi si své malé štěstí užívala mlčky. Skutečně se jí líbilo cválat s ním krajinou. V dálce se na moři třpytilo slunce. Ten urostlý pakeha s opáleným

obličejem a hustými světlými vlasy v ní vyvolával lavinu neznámých pocitů. Jako prve, když ji vzal kolem ramen. Cítila se u něj v bezpečí. Hehu jí nikdy takový pocit nedal. Ten ji ale taky nikdy takhle zvláště neobjal. Nikdy se na ni nedíval tak, jako tento muž. Hehu měl vždycky v očích cosi prosebného. Vzhlížel k ní, obdivoval ji... V očích vzrušujícího cizince četla vášně a současně něhu. Vtom si uvědomila, že se ho dosud ani nezeptala na jméno. Udělá to, jakmile dojedou k jeho domu. Vyhlídka na společný život pod jednou střechou s tímto mužem jí působila příjemné chvění po celém těle.

„Tamhle to je! Podívejte!“ Tím výkřikem ji vytrhl ze zamyšlení.

„To je ale obrovský dům!“ vydechla nadšeně.

Tom ovšem těsně před velkou usedlostí zabočil doleva a pak zastavil před malým bílým dřevěným domkem.

Ahorangi plna očekávání seskočila z koně a rozhlížela se kolem sebe. Ta velká usedlost byla na dohled.

„Tamto mi bohužel nepatří,“ řekl Tom s nádechem lítosti v hlase. „To je misie, misionáři sem přišli z Francie. Dovolili mi pěstovat víno v jejím stínu.“

„Co to je víno?“

„To je nápoj z hroznů. Dám ti pak ochutnat. Ale teď pojď nejdřív dovnitř.“ Otevřel zahradní bránu a pobídl ji, aby vešla.

Ahorangi se do domku na kopci zamilovala na první pohled. Už jen ten výhled na moře ji zahřál u srdce. Nikdy by nevěřila, že se bude někde jinde než na Titirangi cítit doma. Nemohla si pomoci. Její srdce si toto místo zvolilo a už se odsud nechtělo vzdát. Večerní slunce zalilo bílý domek nepopsatelnou, teplou žlutí. Vítr tiše šuměl ve stromech. Ahorangi se obrátila k Tomovi a objala ho kolem krku.

„Je to tady moc krásné!“ zvolala nadšeně.

Jenže Tom tam stál jako zařezaný. Ahorangi si toho nemohla nevšimnout. Polekaně ho pustila.

„Mrzí tě snad, žeš mě zachránil?“

„Ne, to ne, Ahorangi. Dal jsem ti slovo. Ochráním tě, aby se nikdo nedotkl tvé tváře a aby ses nikdy nemusela vdávat.“

Jeho hlas dostal jakýsi jemný podtón, vzápětí se však změnil a zavelel: „No tak už pojď. Mám radost, že se ti tu líbí, ale já tady nemůžu hodiny postávat, rozhlížet se po krajině a držet se za ruce!“

„Odpusť. Vždyť já vím, vzals mě s sebou, abych ti pomáhala v domě. Tak řekni, čím mám začít?“

„Ne, o to nejde,“ protestoval Tom. „Já... musím ti něco říct. Než půjdeme dovnitř. Ne aby tě zaskočily moje vášnivé pohledy. Víš, já k tobě cítím víc, než bych měl. Ale slibuju ti, že nikdy nepřekročím hranice, které si vytyčíš. To bych totiž nebyl o nic lepší než ti chlapi, co tě unesli. Slyšel jsem naprosto zřetelně, že se nechceš vdávat!“

Tom se od ní prudce odvrátil a rychle zamířil k domu. Než došel ke dveřím, objaly ho ze zadu dvě paže. Otočil se a díval se do jejích očí, které byly jako proměněné. Vyzářovala z nich něha a náklonnost.

„Já jsem to nemyslela tak, že se vůbec nechci vdávat – jenom že se nechci *dát* provdat,“ zašeptala.

Tom se k ní sklonil a přitiskl rty na ústa, která se mu nabízela k polibku.

Uplynula celá věčnost, než se od sebe odtrhli a Tom se na ni něžně zadíval. „Ještě se musím o něco postarat. Udělej si v domě pohodlí. Brzy se vrátím!“ řekl chraptivě.

„Nechceš náhodou hledat nějakého chlapa v Napieru?“ zeptala se Aho-rangi.

Tom přikývl.

„Bud' opatrný.“ Z jejího hlasu bylo slyšet obavy. „Je to zvíře!“

„Neměj strach, já nebudu nic riskovat. Ani se nehodlám stát vrahem, leda že...“ Zarazil se. „To prase tě snad ne...?“

„Ne, to neudělal. Zkusil to, ale já jsem silná. Věř mi. Byla jsem nejlepší bojovnice v okolí.“ Ukázala na svaly svých holých paží. „Poznáš ho podle jizvy nad okem. Když se v noci chtěl vkrást do mé postele, přetáhla jsem ho po hlavě džbánem. Chtěl mě zabít, ale protože za mě ten farmář chtěl zaplatit dobrou cenu, neudělal to. Do mé postele už se pak necpal.“

Tom si ji prohlížel se směsí obdivu a lásky v očích. „Tak to bych se k tobě radši neměl přibližovat, dokud nebudeš mou ženou!“

„Uvidíme,“ zasmála se. Pak rychle dodala: „Hlavně si pospěš.“